

Praslovanščina

Praslovanščina se je razvila iz indoevropskega prajezika. Po razpadu indoevropske jezikovne skupine (zaradi selitve) je imela tesnejši stik z indoiransko in germansko jezikovno skupino (besede skupnega izvora-korena.) Najpomembnejšo in najtrajnejšo povezavo je imela praslovanščina z baltsko jezikovno družino, tako da lahko govorimo o tako imenovani baltsko-slovanski jezikovni skupnosti. Še dandanes najdemo v slovanskih jezikih in litovščini približno 40 skorajda identičnih besed. Domovina praslovanščine je bilo ozemlje med BALTSKIM in ČRNIM morjem, v porečjih rek DNEPRA, DNESTRA in VISLE. Pisnih sledov o njenem nastanku ni vendar se domneva, da se je njen razvoj začel med 5. in 7. stoletjem pred našim štetjem. Na podlagi sorodnosti med slovanskimi jeziki in na podlagi nekaterih starejših zapisov v slovanskih jezikih so jezikoslovci obnovili oz. rekonstruirali precej lastnosti praslovanščine:

- trd in mehčan izgovor soglasnikov, npr.l,t,p
- zakon odprtih zlogov- vsak zlog se mora končati na samoglasnik (otec)
- dva različna polglasnika (trdi-jor, mehki-jer)
- dolgi e imenovan jat (ded)
- nosna samoglasnika e in o (peta,roka)
- dva različna i-ja- mehki in trdi